

Seventh Sunday of Paskha
Afterfeast of the Ascension of the Lord
Sunday of the Holy Fathers of
The First Ecumenical Council (325)

Commemoration of the **Holy Fathers of the First Ecumenical Council (325)**;
Commemoration of the Apparition of the Sign of the Precious Cross over Jerusalem in 351 A.D.; Martyr Acacius the Centurion (303).

20 May, 2018

A reading of the *Epistle*
from Saint Luke the Apostle's
The Acts of the Apostles 20:16-18, 28-36

- Act 20:16** For Paul had determined to sail past Ephesus, so that he might not lose time in Asia; for, if it were possible for him, he hastened to be at Jerusalem on the day of Pentecost.
- Act 20:17 And from Miletus he sent to Ephesus and called the elders of the church.
- Act 20:18 And when they had come to him, he said to them, You know how I was with you at all times, from *the* first day I arrived in Asia,
-
- Act 20:28 Therefore take heed to yourselves, and to all the flock in which the Holy Spirit has made you overseers, to feed the church of God which He has purchased with *His* own blood.
- Act 20:29 For I know this, that after my departure grievous wolves shall enter in among you, not sparing the flock.
- Act 20:30 Also men shall arise from your own selves, speaking perverse things in order to draw disciples away after them.
- Act 20:31 Therefore watch and remember that *for the time* of three years I did not cease to warn everyone night and day with tears.
- Act 20:32 And now, brothers, I commend you to God, and to the Word of His grace, which is able to build you up and to give you an inheritance among all those who are sanctified.

Неділя сьома по Пасці
Післясвято Вознесіння Господнього
Неділя Святих Отців
Першого Вселенського Собору (325)

Помин **Святих Отців Першого Вселенського Собору (325)**;
Помин явища Хреста Господнього над Єрусалимом (351); Мученика Акакія сотника (303).

20 травня, 2018

Читання *Апостола* з
Діань Святих Апостолів 20:16-18, 28-36,
Святого Апостола Луки

- Діань 20:16** Бо Павло захотів поминути Ефес, щоб йому не баритися в Азії, бо він квапився, коли буде можливе, бути в Єрусалимі на день П'ятидесятниці.
- Діань 20:17 А з Мілету послав до Ефесу, і прикликав пресвітерів Церкви.
- Діань 20:18 І, як до нього вони прибули, він промовив до них: Ви знаєте, як із першого дня, відколи прибув в Азію, я з вами весь час перебував,
-
- Діань 20:28 Пильуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він.
- Діань 20:29 Бо я знаю, що як я відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть...
- Діань 20:30 Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою...
- Діань 20:31 Тому то пильуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки.
- Діань 20:32 А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених.

>>

Act 20:33 I have coveted no man's silver or gold or apparel.

Act 20:34 Yea, you yourselves know that these hands have ministered to my needs, and to those who were with me.

Act 20:35 I have shown you all things, that working in this way we ought to help the weak, and to remember the words of the Lord Jesus, that He Himself said, It is more blessed to give than to receive.

Act 20:36 And saying these things, kneeling, he prayed with them all.

Діян 20:33 Ні срібла, ані золота, ні одежі чиєїсь я не побажав..

Діян 20:34 Самі знаєте, що ці руки мої послужили потребам моїм та отих, хто був зо мною.

Діян 20:35 Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!

Діян 20:36 Проказавши ж оце, він навколішки впав, та й із ними всіма помолився.

*A Holy Scripture reading from **The Gospel of Saint John the Apostle** 17:1-13*

*Читання **Святого Письма** з **Євангелії Святого Апостола Івана** 17:1-13*

Joh 17:1 Jesus spoke these words and lifted up His eyes to Heaven and said, Father, the hour has come. Glorify Your Son so that Your Son also may glorify You,

Joh 17:2 even as You have given Him authority over all flesh so that He should give eternal life to all You have given Him.

Joh 17:3 And this is life eternal, that they might know You, the only true God, and Jesus Christ whom You have sent.

Joh 17:4 I have glorified You upon the earth. I have finished the work which You have given Me to do.

Joh 17:5 And now Father, glorify Me with Yourself with the glory which I had with You before the world was.

Joh 17:6 I have revealed Your name to the men whom You gave to Me out of the world. They were Yours, and You gave them to Me, and they have kept Your word.

Joh 17:7 Now they have known that all things, whatever You have given Me, are from You.

Joh 17:8 For I have given to them the Words which You gave Me, and they have received *them* and have known surely that I came out from You. And they have believed that You sent Me.

Joh 17:9 I pray for them. I do not pray for the world, but for those whom You have given Me, for they are Yours.

Ів 17:1 Одного разу, звів Ісус очі Свої до неба і сказав: Отче! Прийшов час: прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе,

Ів 17:2 Як Ти дав Йому владу над усякою плоттю, щоб усьому, що Ти дав Йому, Він дав життя вічне.

Ів 17:3 Це ж є життя вічне, щоб знали Тебе єдиного істинного Бога і Того, що Ти послав, Ісуса Христа.

Ів 17:4 Я прославив Тебе на землі, звершив діло, що Ти дав Мені, щоб Я вчинив;

Ів 17:5 І тепер прослав Мене Ти, Отче, у Себе тією славою, що Я мав у Тебе перше, ніж настав світ.

Ів 17:6 Я виявив ім'я Твоє людям, що Ти їх дав Мені, і вони слово Твоє зберегли.

Ів 17:7 Тепер зрозуміли вони, що все, що тільки Ти дав Мені, є від Тебе;

Ів 17:8 Бо слова, що Ти Мені дав, Я їм дав, і вони прийняли і зрозуміли істинно, що Я зійшов од Тебе, і увірували, що Ти Мене послав.

Ів 17:9 Я за них благаю; не за світ благаю, а за тих, що Ти дав Мені, бо вони Твої;

>>

Joh 17:10 And all Mine are Yours, and Yours are Mine; and I am glorified in them.

Joh 17:11 And now I am in the world no longer, but these are in the world, and I come to You, Holy Father. Keep them in Your name, those whom You have given Me, so that *they* may be one as *We are*.

Joh 17:12 While I was with them in the world, I kept them in Your name. Those that You have given Me I have kept, and none of them is lost, but the son of perdition, that the Scripture might be fulfilled.

Joh 17:13 And now I come to You, and these things I speak in the world that they might have My joy fulfilled in them.

Ів 17:10 І все Моє Твоє, і Твоє Моє, і Я прославився в них.

Ів 17:11 І Я вже не в світі, вони ж в світі, а Я до Тебе йду. Отче Святий! Збережи їх у ім'я Твоє, тих, що Ти дав Мені, щоб вони були одно, як і Ми.

Ів 17:12 Коли Я був з ними в світі, то беріг їх у ім'я Твоє; тих, що Ти дав Мені, Я охоронив, і ніхто не загинув з них, тільки син погибельний, щоб збулося писання.

Ів 17:13 Тепер же до Тебе йду, і говорю це у світі, щоб мали вони радість Мою у собі повну.

I BELIEVE!

Sunday of The Fathers of the First Ecumenical Council (325)

Very Rev. Dr. Ihor Kutash

Today, we celebrate the Fathers of the First Ecumenical Council. They worked together under the guidance of the Holy Spirit to arrive at an answer to the question: Who is this Jesus Who taught and worked miracles, and Who was crucified, rose again and ascended to Heaven promising to be with His followers forever? Is He simply the most wonderful Man Who ever lived upon this earth? Or is He more than that?

And the Fathers arrived at the conclusion: He is God incarnate! The impossible has become reality. God is truly with us. Jesus is indeed a Man. But, He is also God. This is the truth that we confess and upon which we build our lives.

Yet for many people it is exceedingly difficult to accept that a Man can at the same time be God. Why not avoid this paradox then and simply concentrate on

ВІРЮЮ!

Неділя Святих Отців Першого Вселенського Собору (325)

Протоіерей Доктор Ігор Куташ

Сьогодні в Неділю Святих Отців Першого Вселенського Собору маємо нагоду подякувати Всевишньому за дар Віри, яку Він через цих Отців (та й інших) передав нам. Вона допомагає нам бачити шлях, який стелиться перед нами. Вона нам показує звідки ми прийшли та куди йдемо. Вона виявляє нам великі діла, які для нас вчинив Бог з любові до нас.

Дехто, міркуючи соціологічно дуже затурбований, що цю Віру Святих Отців начебто все менше людей ісповідує. Та пам'ятаймо, що правда не залежить від того скільки людей її визнають. Правда скріпила у свідомості багатьох людей. Але й від цього правда не залежить.

Правда остається правдою без огляду на це. Не ми захищаємо правду – вона ж нас захищає якщо ми у ній стоїмо.

our potential to become good people inspired by Jesus' example?

However truth is truth, whether it be difficult to comprehend or not. We believe because this is the truth. And believing, we discover an important meaning to the suffering that we undergo in our lives. This suffering links us with Jesus - the Man Who is also God. United with Jesus we are united with God.

We shall never perish! The troubles of this world can never destroy us. On the contrary they prepare us for an eternity, which has already begun. And we shall be forever with Jesus - in His suffering and in His victory. He lives forever. We too shall live forever. We live! We shall always live!

За неї кров свою пролив не один мученик і не два, а цілі плеяди їх. Це її освятило і скріпило у свідомості багатьох людей.

Буває, що люди помирають за цілі, які виявилися помилковими, а то навіть і негідними. Це правда робить мученичу смерть вартісною а не навпаки.

Церква Христова оцінює не тільки віру, а також і думання і докази – і, як це не звучить дивно, і сумніви! Вона ж посвятила неділю після Пасхи Святому Апостолу Томі, який сказав, що він без доказів, які його переконали б не повірить. Звичайно, що це не було тому, що він взагалі не хотів вірити, а тому, що він не хотів бути обманеним!

Господь об'явив Себе йому і він виголосив дуже відважний оклик віри в Ісуса, що він „Господь мій і БОГ мій” (це ж саме підтвердили ті же Святі Отці, яких ми сьогодні згадуємо). Сумнів, буває, очищає віру, викликаючи в людині зусилля перевірити та очистити її від долі несуттєвих, а навіть забобонних речей, які не раз разом з вірою містяться в людському думанню.

На останку віра – чиста, правдива, життєдайна виблискує чистим золотом достовірності і приносить людині правдиву свободу – духа, розуму й тіла!